
Poslední flám

Norman Matthew

Robbie si představoval, že večeře proběhne trochu jinak. Poněkud klidněji, vážněji, něco v tom smyslu. Ale rozhodně ve větším tichu. Postavil svou kariéru na tom, že předvídal chod událostí. Všechno vlastně řešil matematicky. Přišel na to, že většina věcí v životě tak existuje – jako čísla a vzorce. Avšak v tomto případě tiše seděl, v ruce držel krajíček česnekového chleba a uvědomoval si, že čísla vyhodnotil nesprávně.

Shromáždili se kolem stolu a brzy to připomínalo nevázanou hostinu na Den díkůvzdání. Dash zařídil, že o přípravu večeře se postarala jistá italská restaurace. Za mladých let tam chodívali nejraději, protože to bylo jen přes blok od domu, kde žila Catina babička, a těsně před zavírací hodinou dávali pizzu za poloviční cenu.

Večeře začínala podle předpokladů – bílý ubrus, jemná hudba z bezdrátového hudebního systému. Potom však Michelle s Kennym všude kolem sebe nadělali kečupové skvrny a Wade se nahackoval do hudební soupravy přes svůj Bluetooth. Pak, zatímco večereli, fungoval přes mobil jako diskžokej. Kenny na sobě neměl tričko, což Blair označila za „preventivní opatření“, a Cat už se dopracovala ke slušné opičce.

„Bylo by to jednodušší, kdybych si mohla vysadit čelist z kloubů!“ Nakláněla hlavu a z ruky jí nebezpečně visel dílek pizzy. „Kenny, pomoz mi to nacpat do pusy!“

Blair před ní přisunula sklenici s vodou. „Cat, ale vážně, vypij tohle.“

Slunce činilo zadost své povinnosti a výborně spolupracovalo. Obloha nad oceánem byla plná růžových a oranžových obláčků. Robbie se nadechl a řekl: „Takže, lidi...“ ale okamžitě ho přerušila Cat otázkou: „Hele, co to vlastně posloucháme?“

„Doslova nejlepší album v dějinách hudby,“ odvětil Wade.

Blair obrátila oči v sloup. „Och, už zas...“

„Aha,“ zabručela Cat. „Ab-bej Road.“

„Tak se to nevyslovuje,“ pokáral ji Wade.

„Jestli to něčemu pomůže, tak s tebou souhlasím,“ ozval se Martin. „Z té směsky na konci mi dodnes naskakuje husí kůže.“

„Děkuji *mockrát*, Martine,“ usmál se Wade. „Vidíte? Někdo tady mě přece jen chápe.“

„Ha!“ vyprskla Cat. „Beatles mají rádi akorát staří vlci.“

Martin se zasmál: „Auvajs!“

„Promiň,“ kála se Cat. „Beatles už jsou pochovaní. Ale to je jedno. Člověk se nepočítá za starého, dokud dobře vypadá. Tak zní pravidlo. Koukejte na mě. Je mi skoro šestatřicet, ale jsem pořád kus, takže je mi v podstatě osmadvacet.“

Robbie se v židli pohodlněji posadil, protože pro to, co zamýšlel, nebyla vhodná chvíle. Teď ještě ne.

Slovo *umírám* je velice přímočaré. V průběhu několika posledních týdnů však s překvapením zjišťoval, jak obtížné je skutečně to vyslovit. Od cesty za doktorem Osbornem se pětkrát postavil před zrcadlo a zkoušel si to.

Umírám. Já... umírám. Já... právě... umírám. Já umírám.

První výraz, jednoslovný a bez pauzy, se dá zvládnout nejlépe. Je to věcné vyjádření, přiměřeně vážné, a zřejmě nejúčinnější způsob, jak oznámit závažné novinky.

„Mimochodem, Robbie, je pravda, žes zachránil nějakou krávu v Iowě?“ zeptal se Wade.

„Co že udělal?“ užasla Blair.

„Moji rodiče pořád googlují. Máma si taky myslí, že byste s Natalií Portman byli pěkný pár, kdyby tě to náhodou zajímalo.“

„Není provdaná za nějakého Francouze?“ namítla Cat.

„Četl jsem, žes zakoupil celou jednu sekci v hledišti pro zápas Super Bowlu, aby tam mohly děti bez domova,“ hlásil se Martin.

„Ach, proboha, vážně?“ řekla Cat. Vytáhla telefon a začala na něm něco vytukávat.

„No jo, myslím, že to říkali na CNN,“ přikyvoval Martin.

Robbie se ještě jednou zahleděl na růžové a oranžové obláčky nad obzorem.

„Jestlipak víš, že o tobě existuje webová stránka, která se jmenuje *Legenda Robbieho Malcolma*?“ zeptala se Cat. „To o Super Bowlu je na ní taky. O krávě teda nic.“

„Nemůžete věřit všemu, co si přečtete na internetu,“ mírnil je. A potom se Kenny zeptal Wadea, jestli má taky „Shake It Off“.

„Shake It co?“

„Off,“ odpověděl Kenny.

„No jo,“ přidala se Michelle. „Skladbu ‚Shake It Off‘.“

„Wade, prosím tě, řekni, že nemáš,“ žadonil Martin.

Wade se podíval na telefon. „Kdo zpívá tu písničku, co o ní mluvíte?“

„Ehm, Taylor Swiftová,“ sdělila mu Michelle.

„Není to náhodou z nějakého staršího alba?“ zeptala se Cat.

„Jsou to děti,“ odpověděla Blair. „Pro ně je všechno nové.“

„No, víte, já normálně poslouchám jen muziku, která je skvělá,“ ozval se Wade.

„Taylor Swiftová je skvělá!“ namítl Kenny.

„Swiftová je vyhořelá,“ zabručela Cat.

Wade odložil telefon. „Lidi, tomu nebudete věřit – já *opravdu* mám ‚Shake It Off‘. Ale poslouchejte, když to mám nechat hrát, tak musím někoho vidět, jak u toho tancuje. *Fakticky* tancuje.“

Dvojčata se postavila, ani nezaváhala. Zvedla se i Cat. Kůrčičku z pizzy držela mezi rty jako doutník. „Výzva se přijímá,“ oznámila.

Robbie přemýšlel, jestli to nemá zarazit. Ale jak? A proč vlastně? Co když to nebude tak hrozné? Jeho přátelé nejsou tiší a vážní. Jsou jací jsou.

Wade klepl na ikonku PLAY a to, co následovalo, nepřipomínalo ani tak tanec jako nějaký zátěžový test. Štíhlá Michelle se pohybovala ladně jako její máma. Ale Kenny a Cat, to byla hotová hrůza. Pumpovali pěstmi a skákali ze strany na stranu. Cat se točila. Kenny s polonahým tělem popatlaným omáčkou z pizzy osciloval někde mezi pantomimou čištění zubů a během na místě a skoro upadl. Martin a Wade je hlasitě povzbuzovali a Blair se tak smála, že z ní skoro nevyšel ani hlásek. „Tohle budu vidět už navždycky!“ pokřikoval Wade. „Tohle se mi vypálí do sítnice!“

O tři minuty později skladba dohrála. Robbie zachytil Dashův pohled. Dash přikývl a Robbie znovu pocítil smutek, zcela nečekaně, stejně jako když seděl v pracovně doktora Osbornea. Nebyl však smutný kvůli sobě, ale kvůli svým kamarádům. Neměli nejmenší tušení, co je čeká.

* * *

Tanečníci se za hromového aplausu zhroutili na židle.

„Dobrá, v pohodě,“ řekl Wade. „Nejsou to sice Lennon a McCartney, ale Taylor ujde.“

„Ta písnička je super, ty snobe!“ volala na něho Cat.

„Pust to znova!“ křičel Kenny a dočkal se hurónské reakce.

„Co takhle zahrát si místo toho nějakou videohru?“ navrhl Robbie.

Na dvojčatech bylo jasně patrné, že by ráda řekla ano, ale obě děti se podívaly na rodiče.

„Mohou hrát videohry?“ zeptal se Robbie Blair a Martina. „Myslel jsem, že by to mohli chvilku zkusit, než přijde dezert. A my bychom si mohli promluvit. My. Dospělí.“

„A jsme dospělí?“ namítla Cat. „Právě jsem prohrála v taneční soutěži s dvěma pětiletými. Jeden ani neměl tričko.“

„Trochu hrají,“ odpověděl Martin. „Nějaké epizody z *Mario Kart*. My s Kennym hráváme *Madden*.“

Dash už čekal na druhé straně domu se dvěma soupravami pro virtuální realitu. Obrovský televizor s rozlišením 4K za ním ožil. Na uvítací obrazovce stálo *Star Wars: Jedi Challenges*.

„Tohle je trochu napínavější než *Mario Kart*,“ poznamenal Robbie. „Děti, zkoušely jste někdy hrát ve virtuální realitě?“ Dvojčata neměla tušení, o čem mluví, ale když se přes obrazovku přehnal loď Millennium Falcon, Kenny toužebně zakňučel.

„Páni,“ řekl Wade. „Tohle fakt vypadá jako síla. Mohl bych si taky zahrát?“

„Teď ne, Wade,“ usadil ho Robbie. Muselo to vyznít důrazněji, než zamýšlel, protože se po něm všichni ohlédli, dokonce i děti.

„Ehm, tak dobře,“ zabručel Wade. „Třeba později.“

„Martine, Blair – nebude vám to vadit?“ zeptal se Robbie.

Když oba dali svolení, Michelle s Kennym se rozběhli k Dashovi, místo aby se nahrbili za stolem a hráli si s telefony. Robbie si odkašlal, a překvapilo ho, když zjistil, že se mu pod stolem třesou ruce.

„Kámo, co se děje?“ zeptala se Cat. „Chceš nás vyhodit?“

Robbie vstal. Nalil si do sklenky červené víno a podal láhev Blair. „Tenhle společný víkend,“ začal, „vám možná přišel jako náhodné, nečekané setkání. Cením si toho, že jste našli čas sem přijet.“ V obličejích ostatních u stolu se

začaly formovat starostlivé výrazy. Upil vína. „Pravda je, že s vámi potřebuji mluvit, jak už jsem to napsal do pozvánek. A musí to být teď.“

Blair, Cat, Martin a Wade se po sobě podívali.

„Copak se děje, Robbie?“ obrátil se na něho Wade.

Pronesl v životě tolik proslovů, že by je nedokázal spočítat. Promlouval na zasedáních všemožných výborů, poskytoval rozhovory televizi. Obsah jeho proslovů mu ale obyčejně připravil někdo jiný – promýšlel je celý tým specializovaný na komunikaci. Teď nemá žádnou osnovu, podle níž by měl postupovat, žádné pozvolna se odvíjející narážky. Zůstal jen samotný Robbie stojící u kuchyňského stolu a připadal si opuštěný. „Jsem nemocný,“ řekl.

Na obrazovce na opačném konci místnosti vybuchla stíhačka se zdvojenými iontovými motory. „Dostal jsem ho!“ vykřikl Kenny.

„To teda ne!“ bránila se Michelle. „Já jsem ho dostala!“

„Tak jsme ho dostali oba! Vidíš? Parádně se rozletěl.“

Dash omluvně krčil rameny. Kenny a Michelle měli na hlavách brýle a sluchátka, takže byli ke všemu kolem slepí a hluchí.

„Ty jsi... nemocný?“ ujišťovala se Blair.

„Ano. A chtěl jsem, abyste to slyšeli ode mě. Protože jak se to jednou dostane ven, a to se taky *dostane*, a zřejmě docela brzy, bude toho všude plno. Až k tomu dojde, bude všechno jinak.“

Wade pořád ještě držel v ruce telefon. Z obrazovky aplikace iTunes se usmívala tvář Taylor Swiftové. „Co to znamená – *nemocný*?“

„Mám rakovinu slinivky.“

„Co že máš?“ užasl Wade.

„Umírám.“

„Robbie...“ vydechla Blair, ale ani se nepohnula. I ostatní zůstali nehybní. Připadal si podobně jako ve chvíli, kdy se v New Yorku poprvé dozvěděl svou diagnózu. Čas jako by zmrzl. Martin se opřel dlaněmi o stůl. Wade zíral s ústy dokořán. Odložil iPhone a skoro přitom převrhl sklenku s vínem, ale nějak se mu podařilo ji zachytit. A pak se Cat rozběhla k výlevce a zvracela.

Cat je měla všechny – Blair, Robbieho i Wadea – ráda od okamžiku, kdy je poznala, jak už se děti obyčejně seznamují, totiž když se potkali na hřišti; od té doby bez sebe nedali ani ránu.

Stalo se to hned první týden po nástupu do prvního ročníku střední školy, když šli běhat na ovál za baltimorskou přípravkou. Rodiče je všechny měli k tomu, aby se zařadili do družstva přespolního běhu, kde by se včlenili mezi ostatní studenty a našli si přátele.

Tréninky probíhaly odděleně, chlapci zvlášť a dívky zvlášť, ale zahřívací patnáctistovku absolvovali všichni společně. Cat až do té chvíle nevěděla, jak dobře umí běhat, a tak se flákala až na konci celého houfu běžců. Wade v tričku s obrázkem Ringo Starra dusal několik kroků před ní a vedle něho běžel Robbie.

„Najdou se takoví, kteří tvrdí, že to byl průměrný bubeník, který se ocitl ve správné chvíli na správném místě,“ vykládal Wade. „Ale to je kravina. Úplně se dali dohromady, až když se k nim Ringo přidal. Tehdy se *stali* Beatles.“

„Ehm, no dobře,“ odvětil Robbie. „Pověz mi, co jsi zač.“

Robbie nosil červené tenisky Asics, nejohavnější na světě. Později jim vyprávěl, že kvůli nim zašel do specializovaného obchodu pro běžce a tam si nechal natočit na video svůj běžecký krok – to bylo pro Robbieho typické. Wade pořád dál drmolil o Beatles, ale Cat se víc soustředila na Blair, která běžela vedle obou mládenců. Přesněji řečeno se soustředila na způsob, jak se Blair při každém kroku napínají lýtkové svaly. Také jí zírала na podkožní jamky a na to, jak jí při běhu poletují vlasy.

V patnácti Cat ještě oficiálně nevěděla, že je lesbička. Nicméně si byla stále zřetelněji vědoma toho, jak ji uchvacují drobné záznaky ženského těla, a také neústupného bolení, které jí tyto záznaky působí v podbříšku.

Wade na tom byl očividně podobně jako ona, protože se přestal věnovat Robbiemu a vybafl: „Hele, proč máš na teniskách všechny ty barvy?“

Koňský ohon, který poskakoval Blair na zádech, švihl stranou. Na okamžik se jí pod tričkem ukázala bedra. „Cože?“ zeptala se.

„No tvoje tenisky. Jsou celé pocákané.“

Blair shlédla dolů. „Obouvám si je, když jdu malovat. Já jsem malířka.“

Cat pozorovala Wadea, jak se snaží vymyslet něco zajímavého, čím by reagoval. Nakonec řekl: „To je skvělé. Tak ahoj, já jsem Wade.“

„Blair,“ představila se Blair.

Potom se Wade ohlédl na Robbieho. „Ty jsi ten kluk, co se přihlásil do specializovaného matematického programu, co? Robbie, že?“

Robbie připustil, že je to tak. Měl tak skvělé výsledky z matematiky u přijímacích zkoušek na střední školu, že třikrát týdně docházel do kurzu po-

kročilé matematiky na Loyal University. Wade skoro zakopl o nerovnost na dráze, načež se Robbieho zeptal, jestli si mezi nimi nepřipadá jako Will.

„Cože?“

„Však víš, *Dobry Will Hunting*. Matt Damon. Matika!“

„Aha,“ řekl Robbie. „No jo.“

Představit se při běhu třem cizím lidem by pro ni za normálních okolností bylo něco děsivého, ale když viděla, jak se Wade pilně snaží získat si nějaké přátele, nakoplo ji to. Přidala do kroku, až je doběhla. „Ahoj, lidi,“ řekla. „Já jsem Cat.“

Robbie ztěžka oddechoval. „Kat s *K* nebo Cat s *C*?“

„Cat s *C* jako anglicky kočka,“ odpověděla.

„Ahoj, Cat,“ pozdravila ji Blair, a Cat zrudla, když slyšela své jméno vyjít z úst toho děvčete.

Počátek jejich přátelství se mohl zdát velmi snadný. To ale nebyla pravda a Cat musela myslet na souhru faktorů, které vedly k tomu, že se oni čtyři tak velice sblížili. Každý z nich měl určitý vyhraněný rys, který by je jinak vyčleňoval ze sociální hierarchie existující na střední škole. U Robbieho to byl mozek. Pro zbytek průměrných teenagerů byl prostě příliš chytrý. Wade byl svým způsobem šprt, ovšem zaměřený hodně specificky, takže nemohl zapadnout do komunity ostatních šprtů. Cat ještě ani sama nevěděla, co je vlastně zač. Byla malá, drzá, chytrá a nevysvětlitelně nerudná vůči pěkným i ošklivým dívkám bez rozdílu. Ovšem pak tu byla Blair, krásná, ale takovým způsobem, že vlastně nikdo nevěděl, v čem to je. Bystrá, ale také umělecky zaměřená, což jí umožňovalo přátelství s mladíky, jako byli Robbie a Wade, ale mládence s konvenčním chováním si držela od těla, hlavně populární sportovce a předsedy třídní samosprávy.

Nepatřili k žádné skupině, proto vytvořili svou vlastní. Cat je měla ráda od první chvíle, kdy se setkali, a opravdu je milovala.

Mořské vlny, které šplouchaly za oknem její ložnice, ještě Cat zhoršovaly bolest hlavy, jako by jejich hukot a pulzování v lebce byly nějak koordinované.

Dash ji vynesl do prvního patra asi před půl hodinou. Potom, co se vyzvracela, bezmála omdlela, a tehdy ucítla, že ji někdo zdvihá. Cestou nahoru viděla, jak Blair pláče a Wade sedí za kuchyňským stolem s hlavou

v dlaních. Dvojčata ječela před televizorem. Bez ohledu na všechno musela Cat připustit, že je příjemné, když ji někdo nese.

Teď se zachvívala – dílem vzlykala, dílem ztěžka vzdychala – a myslela na to, jak Robbieho viděla naposled, ještě než je pozval na tento víkend. Zavítal kvůli nějaké benefiční akci do L. A. a zašli spolu na oběd. Když jim přinesli účet, položil Robbie na stůl černou kartu Amex. Přitom Cat řekl, že měl dojem, jako by s ní dívka, která je obsluhovala, trochu flirtovala. Nacházeli se nedaleko Hollywoodu, takže dotyčná slečna představovala ohromující kombinaci servírka/modelka/herečka a proplouvala restaurací sem a tam jako nějaké nebeské stvoření.

Cat se zasmála. „To jo, kruci. Taky mám zadek, který se nedá přehlédnout.“

„Nevtipkuj,“ napomenul ji. „Měla by sis s ní promluvit. Třeba jen říct ahoj.“

Cat dopila koktejl mimosa a máchlá nad jeho návrhem rukou. To bylo víc než před rokem. To se teprve chystala produkce pořadu *Ráno s Gab*, takže ještě neznala Gabrielle. Byla sama a opuštěná ve velkém městě, které se roztahovalo podél pobřeží Pacifiku, kam podle svého mínění nikdy nepatřila. „No tak, Cat,“ řekl Robbie. „Která holka by se s tebou nechtěla sblížit?“

Někdo zaklepal. Když se na lůžku převalila, roztočil se kolem ní celý pokoj, ale viděla, že ve dveřích stojí Robbie. „Přinesl jsem ti LaCroix,“ řekl.

Vzala si od něho plechovku a on se posadil na pelest kousek od ní. „Předvedla jsem pěkné představení, co?“ zeptala se. Usmál se na ni a Cat v tlumeném světle ložnice pátrala po nějakých známkách... *něčeho*. Nemoci, nějakém důkazu, že opravdu umírá. Pořád to byl týž Robbie, i když vypadal unavený a poněkud pohublý. Když mu stiskla ruku, trošku ztuhl. „Ale ty nejsi doopravdy nemocný,“ řekla. „To byl jen takový fór.“

„To by byl pořádný žertík, ne?“

„Tohle by mohl vymyslet leda Wade,“ namítla.

„Víš, to by mi šlo proti srsti.“

Ve dveřích se ukázali Wade s Blair. Také se k ní posadili, Wade do nohou postele, Blair naproti Robbiemu. Blair položila Cat chladnou ruku na čelo jako matka, která u dítěte kontroluje horečku. „Jak ti je?“

„Už líp,“ odpověděla Cat. „Co ty?“

Blair měla opuchlé oči a na obličejích šmouhy. „No, vždyť víš.“

„Robbie, omlouvám se za to zvracení,“ zahuhlala Cat.

V přízemí křičel Kenny na adresu něčeho, čemu říkal Ewokové.

„Ach, proboha, promiň,“ zareagovala Blair. „Hned ty dveře zavřu.“

„Ne, nech to tak,“ zarazil ji Robbie. „Přestaňte se omlouvat, a všichni. Trávíme víkend na pláži. Měli bychom se bavit. Ty možná trochu míň, Cat. Myslím, že momentálně jsme vybavení jen pro jednoho umírajícího.“

Blair se snažila zadržet pláč. „Promiň,“ zašeptala.

„Tahle chvíle je vždycky těžká,“ řekl Robbie. „Ale máme před sebou celý víkend. Máme tenhle dům. Kabriolet. A naplánoval jsem nějakou zábavu.“

„Kamaráde,“ ozvala se Cat, „co třeba minigolf?“

„Vlastně ano,“ přisvědčil Robbie. „Nečetli jste Dashův itinerář? Minigolf bude zítra. Možná i výlet na zmrzlinu do Dairy Queen. A v neděli budeme mít večírek. Takový docela oficiální.“

„Večírek?“ zeptala se Blair.

„Jistě. Úředně vzato jsme všichni katolíci. Když někdo umře, katolíci mívají pohřební hostinu, že? Ale obvykle je to jen jakýsi večírek.“

„Kvůli tomu jsme tady?“ zeptal se Wade. „Tohle všechno je něco jako loučení se zesnulým?“

Cat se zajíkla.

„Cat, nech toho,“ požádala ji Blair. „Jestli začneš, tak já...“

„Bude to lepší než tryzna za mrtvého,“ pokračoval Robbie, „protože já si to taky budu moct užít.“ Máchl rukou k oknu, za nímž se vztekalo moře. „Vítejte na mé pohřební hostině zaživa.“

Blair se roztřásla ramena. Wade k ní natáhl ruku, ale zase ji stáhl zpátky.

„Přemýšlel jsem o tom,“ navázal Robbie. „Kdybych to udělal postaru, tradičně, tak si dovedu představit, jak by to vypadalo.“

Blair se přesunula na postel vedle Cat.

„Vy tři byste přijeli na mou pohřební hostinu. Já bych u toho zjevně nebyl. Hrála by nějaká depresivní hudba. Vypadalo by to jako zima v Baltimoru – syrovo a šedo. Motaly by se tam haldy lidí, které neznáte. Kondolovali byste mojí mámě. Tátovi taky. Seděli by na opačných koncích místnosti, takže byste je asi museli hledat. Pak byste všichni zašli na skleničku. Možná do hospody Mt. Washington. Povídali byste si navzájem, co je u vás nového. Trochu byste se zasmáli. To by bylo dobré. Pak byste se u dveří objímali.“

Slibovali byste si, jak se zase brzy sejdete. A po mém pohřbu byste se druhý den rozjeli domů a vrátili se ke svým životům.“

Cat si živě dovedla představit všechno, co Robbie zmiňoval. Už se viděla, jak se choulí vecpaná na prostředním sedadle nějakého letu na jihozápad, protože si nikdy nevzpomene včas koupit letenku.

„A pak je tu něco, co by mě opravdu rozesmutnilo,“ řekl Robbie. „Totiž je určitá pravděpodobnost... Že byste se vy tři možná už nikdy nesešli.“

Cat se podívala na Blair, pak na Wadea, a přemýšlela, jestli může mít Robbie pravdu.

„Jenže já nechci, aby k něčemu takovému došlo,“ dodal. „*Proto* jste tady. A taky se s vámi chci pořádně rozloučit.“

„Do prdele, Robbie,“ zahučel Wade a zabořil hlavu do dlaní. Blair objala Cat.

„Ale naplánoval jsem toho víc než jen odpalování míčku a zmrzlinu. Však uvidíte. Nechci po vás nic, jen abyste se ničemu nebránili. Ať se bude dít cokoli, prostě jděte do toho. Platí?“

„Robbie,“ zašeptala Blair. „Víš to jistě, ano? Že jsi nemocný.“

Povzdechl si. „Začal jsem hubnout. Bolelo mě břicho, jako bych tvrdě pracoval, jenže to nepřestávalo. A tak jsem šel k doktorovi. Teď už to mám všude. Nedá se to zastavit.“

„Ale vždyť máš tolik peněz,“ zašeptal Wade.

„Proboha, Wade,“ okřikla ho Cat.

„Vím, že to zní blbě,“ řekl, „ale nemůžeš s tím něco dělat? Jako Steve Jobs, ne? Byl bohatý. Slyšel jsem, že odjel navštívit dalajlamu a podstupoval všelijaké šílené experimentální léčby.“

Cat si přitiskla studenou plechovku s pitím k hlavě a Robbie řekl přesně to, co si myslela. Co si nejspíš mysleli všichni. „Máš pravdu, Wade. Steve Jobs byl hrozně bohatý. Ale pak stejně umřel.“

Přeložil Jan Mrlík